

ZPRAVODAJ SMIŘIC, HOLOHLAV A RODOVA

ROČNÍK : 1990

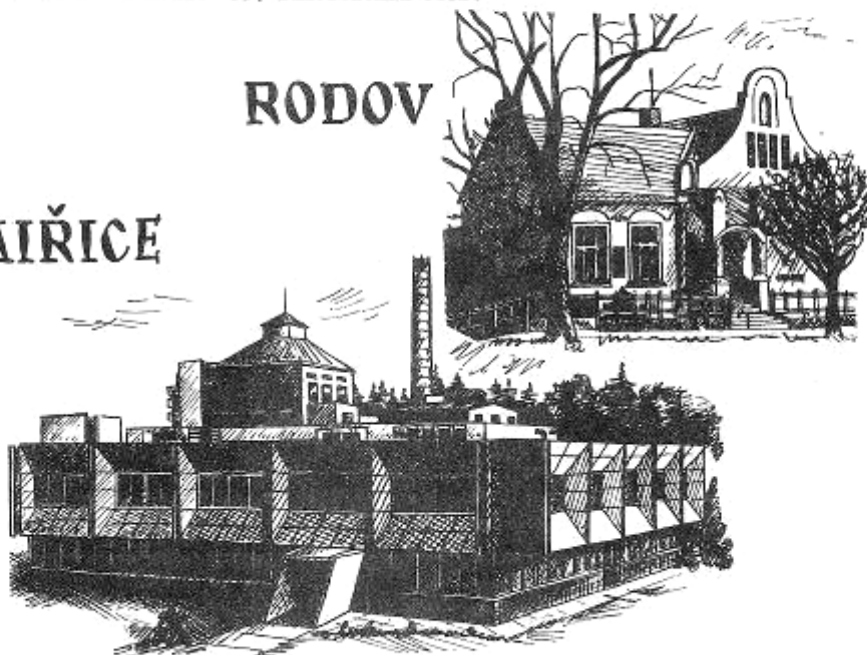
VYŠLO : 1. října 1990

ČÍSLO : 4

Holohlavy budou od 1. ledna 1991 samostatnou obcí.

SMIŘICE

RODOV

HOLOHLAVY

HOLOHLAVY SE ODTRHLY!!!

... ano, už je odhlasováno, že Holohlav budou od 1. ledna 1991 samostatnou obcí. S konečnou platností o tom bylo rozhodnuto na mimořádném plenární zasedání Městského národního výboru ve Smiřicích dne 30. srpna 1990 v kině Máj.

Účast poslanců i občanů byla s ohledem na závažnost rozhodnutí velmi malá. Proto jistě jen díky ústnímu podání se tato zpráva dostala i k ostatním občanům. Naším čtenářům předkládáme stručnou zprávu z tohoto zasedání:

Odůvodnění požadavku holohlavských občanů na osamostatnění obce přednesl holohlavský občan pan Václav Lindr. V první řadě řekl, že ke sloučení se Smiřicemi došlo podle dřívějších praktik administrativní cestou bez souhlasu většiny občanů. Pan Lindr vyjádřil mínění holohlavských občanů, kteří se cítili „v postavení kolonie Smiřic“. Vůči Holohlavům nebyly plněny slíbené volební plány. Holohlavský na spojení se Smiřicemi doplácely.

V další části svého projevu pan Lindr vysvětlil, jak byl získáván názor holohlavských voličů. Nejdříve jim byly předány anketní lístky se třemi dotazy:

- 1) Jste pro osamostatnění naší obce Holohlav? ano – ne
- 2) Koho ze svých spoluobčanů navrhuje do budoucího obecního zastupitelství?
- 3) Které náměty pro zlepšení života v obci navrhuje?

V prvním kole ankety se pro odtržení Smiřic vyjádřilo 263 voličů – tj. 52 % (potřebná je nadpoloviční většina). Občané ve svých odpovědích uvedli mnoho podnětných návrhů. Do vedení obce navrhli 57 svých spoluobčanů.

Je už všeobecně známo, že v tomto „prvním kole“ ještě s odtržením Holohlav nesouhlasili občané bydlící na smiřické straně železniční trati – tj. občané bydlící v ulicích Na lávkách, v Luční apod. Zdálo se, že obyvatelé těchto ulic zůstanou věrni Smiřicím.

Nicméně došlo k dalším agitacím a ke změnám stanovisek. Proto v konečné fázi rozhodování se k odtržení Holohlav od Smiřic vyjádřilo kladně z 504 holohlavských voličů celkem 390 – tj. 77,4 %. Na základě tohoto téměř jednoznačného hlasování byla zaslána předsedovi Okresního národního výboru v Hradci Králové žádost o osamostatnění Holohlav. Nebylo pochyb o tom, že žádosti bude vyhověno.

Konečné slovo měli k této otázce vyslovit poslanci Městského národního výboru ve Smiřicích na mimořádném plenárním zasedání. Ze 40 poslanců bylo na zasedání přítomno jen 23 poslanců. Ti však rozhodli jednomyslně – s návrhem na osamostatnění Holohlav ke dni 1. ledna 1991 souhlasili.

---oooOooo---

Bylo toto rozhodnutí správné? To jistě ukáže budoucnost. Nutno ovšem říci, že v západních a severovýchodních zemích (kam se nyní tak rádi díváme!!) dochází naopak k integraci obcí. Spojují se ještě ve větší celky, než bylo zvykem u nás. Ale správné jistě je a bude, přihlédne-li se vždy k přání i zájmům obyvatel těchto sídlišť.

Vážení čtenáři z Holohlav!

Téměř ve 100 holohlavských rodinách jste pravidelně četli náš Zpravodaj Smiřic, Holohlav a Rodova. Protože to nebylo povinné, předpokládáme v redakci, že jste náš společný časopis odebírali a četli ze zájmu. Snad vám ani nevadilo, že jméno vaší obce je v záhlaví časopisu uvedeno až na druhém místě.

Ve vzájemném kontaktu (čtenáři z Holohlav → Zpravodaj Smiřic a Rodova) se dostaneme do zajímavé situace. Je možné, že začne vycházet samostatný časopis Holohlav (mnozí dobře víte, že už vycházel!) a mnozí z vás přejdou ke konkurenci. Pokud nedojde ke zrušení Zpravodaje Smiřic a Rodova, je možné, že byste někteří zůstali našimi věrnými čtenáři. I na to by byla dobrá anketa – lze předpokládat, že i to se časem urovná. Nyní jsou závažnější problémy před námi!

Redakce Zpravodaje

HISTORICKÉ

PAMÁTKY–

BOŽÍ MUKA

V HOLOHLAVECH

Nemělo by se utíkat od rozdělané práce. Proto v tomto čísle pokračujeme v uveřejnění článku o památkách v Holohlavech. V minulém čísle jsme věnovali pozornost Božím mukám, která jsou na severním okraji Holohlav při státní silnici. Dověděli jsme se, že vzhledem ke svému stáří (z roku 1631) se dostala do seznamu státních památek. V té době vládli v tomto kraji Trčkové a tento kraj byl vyznavačem kalicha. Náboženství bylo tehdy stále katolické, ale podávalo se pod obojí – respektive podávat se smělo, jak si kdo žádal. Teprve později, když Maxmilián II. povolil tzv. českou konfesi, začaly se reformované církve zcela osamostatňovat. Tím jsme navázali na vyprávění pana Jaroslava Macha z Černožic v minulém 3. čísle Zpravodaje a můžeme pokračovat:

Majitelé opočenského panství byli od roku 1600 hluboce věřícími evangelíky. Jana Rudolfa Trčku ke katolické víře přinutili přestoupit až 4. listopadu 1628 a jeho manželka Marie Magdalena nepřestoupila nikdy; měla na to povolení od samotného císaře, protože byla sestřenicí nejvyššího kancléře Zdeňka Popela z Lobkovic. Její fanatičnost šla tak daleko, že zatajila svému muži zprávu o smrti milovaného vnuka až po recepci pořádané na oslavu jeho přestupu. Tato zdrcující zpráva pak mohla být považována za trest Boží pro změnu víry (5).

Není pochyb o tom, že kostely postavené za Trčků – nebo postavené dokonce jimi samými – byly evangelické. Jeden z nich dodnes stojí. Je vzácnou stavební památkou v Křivicích u Týniště nad Orlicí. V tomto kostele najdeme nad presbytářem erb a iniciály. V Uměleckých památkách Čech je uvedena jako stavebník Marie Magdalena Lobkovicová – což je totéž, ale méně to říká (6). Kostel je dnes katolický. Od Magdaleny Trčkové byl postaven také kostel v sousední Čibuzi v roce 1600 – tento kostel později vyhořel. Od Magdaleny Trčkové byl rovněž i kostel v nedalekém Černilově, kde se trčkovský erb našel při bourání. Mnohé kostely z té doby již dosloužily, proto je

už dnes obtížné je zjišťovat.

Smyslem odbočení ve vyprávění bylo dokázat, že holohlavský kostel postavený v roce 1584 na místě dřívějšího gotického (7), vznikl v době uctívání kalicha a od jeho vzniku se v něm podávalo pod obojí. Dokazuje to obrovský kamenný kalich, který stojí nyní před vchodem a kterému se říká křtitelnice. Tento symbol měl stejný účel, jaký mívaly a mají dnes menší kalichy na kostelních věžích. Není to ojedinělá památka; při kostele ve Velichovkách a na Chlumu je rovněž podobný kamenný kalich. Je přemístěn do chodby za dveře, protože i tam byl považován za křtitelnici stejně jako v Holohlavech. V děkanské kronice Holohlav najdeme tento záznam:

„Kdo vchází hlavními dveřmi do chrámu holohlavského, spatří tu na levé straně u zdi velkou křtitelnici z hrubého kamene v podobě kalicha, o které se dá souditi, že před rokem 1552, kdy nynější cínová křtitelnice do kostela přišla, stála v chrámu Páně snad od prvopočátku křesťanství ve zdejší krajině. Po staletí byla bez víka, dešti a sněhu a všem nepohodám vystavena, až jsem ji v roce 1880 kamenným víkem přikryti dal.“

Tento text zapsal do děkanské kroniky v Holohlavech děkan a biskupský vikářský tajemník Alois Nývlt (pozn. redakce: Je to zřejmě ten Nývlt, podle kterého je pojmenována jedna z ulic ve Smiřicích).

Křtitelnice před holohlavským kostelem, která byla před čtyřmi sty lety kalichem, je zajímavou starou památkou holohlavských dějin. Nemyslím si, že tímto odhalením starobylý chrám ztratí na své velebnosti – doufejme, že se snad kolemjdoucí spíše zastaví a památku si lépe prohlédnou.

Zbývá dopovědět, co se dělo v roce 1631, kdy byla holohlavská Boží muka postavena. Události těsně před a po porážce bělohorské, které považujeme po časovém odstupu pro národ za nejtragičtější, tehdy procházely venkovem bez patřičného zájmu; týkaly se pouze šlechty a do Prahy měl lid daleko. Starý Trčka byl na rozkaz knížete Lichtenšteina 20. února 1621 ve svém domě zajat, ale pak byl na závazek propuštěn a na statcích ponechán. Upadal do rezignace, řízení přenechal svému synovi Erdmanovi a rekatolizačním komisím se raději vyhýbal.

Vesničané trpěli od vojsk švédských a saských právě tak jako od vojsk valdštejských. Posilu nacházeli jen ve víře a v naději na posmrtnou spravedlnost. Na své kněze byli zvyklí a císařský patent z 18. května 1624, kterým byli ze země vypovězeni všichni protestantští kněží, byl lidu nepochopitelný a nemohl být brán vážně. Nemohl být brán vážně ani tehdy, když 9. srpna téhož roku bylo neuposlechnutí stíháno trestem na hrdle. Nastalo skrývání, tajné bohoslužby, ale v roce 1627 bylo již celé opočenské panství bez kněží. Nebyli tu žádní, protože katolických kněží nebylo. Situaci vystihuje dopis dobrušského magistrátu:

„... nyní zbaveni jsme všech služebností Božích a zakázané je máme. Pročež my uctivě o radu žádáme, mohli-li bychom v chrámu Páně, neb na krchově ku slavnosti zítřejší a ve dne zpíváním pobožným Pána Boha oslavovati. A pakli by to bylo nebezpečné, tehdy aspoň aby bez pohoršení v poli u kostelíka proti Křivicům zpívání vykonati mohlo...“

Dne 3. a 4. února 1628 Adam Erdman Trčka přijal rekatolizační komisi, vedenou opatem strahovským Kašparem Questenberkem a krajským hejtmanem Ottou z Oppersdorfu. Někteří se nahrnuli k zámecké bráně, žádali své faráře zpět a když mezi ně vjel mladý Adam Erdman a rukou se po komsi ohnal, tu pohrozil mu mlynář sekerou a „ať se jen žádného nedotýká...“ (8). Sedláci si zvolili své vedení a 8. března se sešli před zámek v Opočně. Dobyli opevněné Nové Město n. Metují a táhli ke Hradci Králové, kde byli valdštejským vojskem 14. března 1628 krvavě rozprášeni. Vůdci byli zajati a celému panství byla uložena pokuta 50 000 kop míšenských rozdělených na všechny obce.

Kupodivu, o holohlavské faře není tentokráte žádná zmínka a je zřejmé, že byla zcela opuštěna. Takováto byla situace roku 1628 v Holohlavech, kdy z nedostatku katolických kněží začali působit

misionářsky mniši z nejbližších klášterů. Byli to Minorité u sv. Anny z kláštera v Hradci Králové, když jejich kvardián Bartoloměj Mussolismus dokonce dojížděl až do Jaroměře a později byl prvním katolickým knězem jaroměřským. Katolickým centrem bylo i panství Žíreč, které náleželo noviciátu jezuitů u sv. Anny ve Vídni.

Jezuité prováděli misionářskou práci především v Litiči, Dubenci, Bílých Poličanech a bezpochyby i v Holohlavech. V Dubenci prý měli jezuité rezidenci v domě čp. 185, působili misijně nejprve krátce, ale po konfiskacích provedených Albrechtu Odkolkovi z Újezda, poličanské panství získali a setrvali zde až do zrušení řádu.

O tom, že misie byly i v Holohlavech, píše i Dr. Aleš Chalupa (9), který čerpal z urbáře vzniklého po roce 1650. Misie v Holohlavech nebyly moc úspěšné, protože bylo v Holohlavech napočítáno nejvýše 50 katolíků. Lze usuzovat, že jezuité měli rezidenci i v Holohlavech a kdyby v roce 1636 nedostal celé panství Matyáš Gallas zdarma, přikoupili by si jezuité i část tohoto panství. Holohlavy získaly vlastního faráře mnohem později – teprve po roce 1650 je tu připomínán děkan Wisyntainer, který se prý nechal zastupovat cizincem (Polákem), jehož řeči obyvatelé téměř nerozuměli. (10)

Jezuité tudíž v Holohlavech být mohli a zřejmě i byli. Jedině oni mohli mít uprostřed třicetileté války hmotné prostředky na postavení sloupu bez textu – jen pro Boží čest a slávu. Jejich černé kutny, asketismus, latinské bohoslužby – to vše lid těžko přijímal. Byl zvyklý na lidovější kněze. Proto rebeloval – byl hlídán a trestán. Tlak budil protitlak.

Co se tedy v Holohlavech stalo, že byl sloup postaven?

Právě že nic! Stál z vděčnosti za odvrácení moru, připomínal svým křížem, že Bůh existuje. Rebelanty odrazoval strach od poškození. Mor nebyl, ale mohl být. Podobných morových sloupů máme v Čechách hodně. Dokonce i v blízkém okolí jich je dost, ale holohlavský je se svým letopočtem 1631 asi jedním z nejstarších.

Tyto sloupy jsou vlastně předchůdci pozdějších soch sv. Jana Nepomuckého. Je nutno přiznat, že Boží muka jsou svou jednoduchostí a provedením mnohem krásnější – zvláště, když nad nimi plují oblaka a kolem létají ptáci – jak to na svých kresbách vystihl Mikoláš Aleš.

Po zmíněné havárii v roce 1986 se již starý železný kříž nedal dále upotřebit. Po poradě s památkáři byl objednán nový kříž z kamene. Sloup dokázal obnovit bez jeřábu zcela sám pan B. Poláček z Hradce Králové, který je pracovníkem Východočeských stavebních památek a současně předsedou Klubu památkářů. Náklady na opravu sloupu uhradil Okresní národní výbor v Hradci Králové.

Poznámky:

(5) El. Čáňová: K problematice povstání roku 1628

(6) Lobkovicová, provdaná Trčková 8. 2. 1588

(7) Dr. Aleš Doubrava: Památky

(8) Farní kronika z Českého Meziříčí

(9) Aleš Chalupa: Panství Smiřice a jeho poddaní, Hradecký kraj 1958

Práci sestavil v roce 1988 bývalý kronikář Černožic

Jaroslav Mach

ZPRÁVY MĚSTSKÉHO NÁRODNÍHO VÝBORU

ZPRÁVY Z RADY:

Rada MěstNV dne 21. června 1990:

Ze zprávy o činnosti sociální komise vyplývá, že přibližně 100 starších důchodců je vyplácen 2x ročně peněžitý příspěvek doplňkové péče – za I. pololetí roku bylo vyplaceno celkem 19 tisíc korun. Zdravotní sestra zabezpečuje pečovatelskou službu 22 občanům. Dvakrát ročně se uskutečňuje návštěva občanů umístěných v Domovech důchodců. Je jim pravidelně zasílán Zpravodaj města. V rámci komise dobře pracuje protialkoholní sbor.

Komise péče o rodinu a dítě vyplatila potřebným rodinám 12 259,- Kčs – cikánským rodinám vyplatila 2 500,- Kčs. Formou věcné pomoci byla zaplacená jedna faktura za uhlí. Byly vyplaceny i 3 opakované příspěvky. Komise poslala jedno písemné napomenutí v případě nezletilého chlapce. V rámci svých povinností navštívily členky komise 6 rodin s dětmi.

- Nastanou problémy s odvážením tuhých domovních odpadků do písníku Zemědělského družstva ve Smržově. Po zavezení písníku (kam po dohodě vyváží odpadky i město Hradec Králové!) bude třeba najít náhradní řešení.
- Připravuje se další sčítání obyvatelstva. Město bude rozděleno na sčítací obvody s počtem 350–400 obyvatel a 120–130 bytů.
- Stavoprojekt Hradec Králové má v úmyslu realizovat výstavbu bytových jednotek v lokalitě Smiřice–sever.
- Počítá se s vydáním další publikace o městě Smiřice s předpokládaným rozsahem 200 stran. Publikace bude zaměřena na historii těch částí dějin Smiřic, kterým nebyla dříve věnována patřičná pozornost.
- Bylo rozhodnuto, že na stránkách Zpravodaje města budou uváděny reklamy a inzerce podniků i soukromých podnikatelů.
- Školní hřiště bude až do dokončení výstavby stravovacího pavilónu blokováno pro účely skladu materiálu pro staveniště.
- Z funkce velitele Sboru požární ochrany ve Smiřicích byl odvolán p. Černilovský a do této funkce byl navržen p. Kubín.

Rada MěstNV dne 12. července 1990:

- Správní komise pracuje v novém složení: pp. Holeček, Heřmanová, Koubová a JUDr. Rousek. Za I. pololetí tohoto roku došlo ke 12 přestupkům. Tři přestupky byly řešeny pokutou v celkové částce 500,- Kčs.
1. července 1990 vešel v platnost zákon č. 200/90 o přestupcích. K projednávání přestupků je MěstNV jmenován nový orgán, který zasedá ve tříčlenném složení za předsednictví osoby s právníkym vzděláním:
předsedou tohoto orgánu je JUDr. Pavel Rousek
členové nového orgánu jsou: pp. Holeček, Škarytka, Barnetová, Klimešová, Klimeš, Novák, Malý, Hencel, Ducháček, Hofman, MUDr. Hottmar, Miškela, Skalický.

- Interpelace poslanců ani připomínky Občanských výborů nebyly vzneseny. Ani občané nepodali žádné připomínky.
- Za I. pololetí MěstNV neřešil žádnou stížnost – došlé stížnosti spadaly do kompetence komise pro přestupky.
- Pro sčítání LBD bylo ve sloučených obcích zřízeno 12 obvodů (8 ve Smiřicích, 2 v Holohlavech, po jednom v Rodově a Trotině).
- V letních měsících byl snížen na žádost podniku Vodovody a kanalizace Hradec Králové odběr pitné vody.
- V Hanzově ulici není možné na základě posudku hygienické stanice stavět plánované garáže. Volné parcely budou použity pro zahrádky nebo pro výstavbu rodinných domů.
- Parcelu pro zamýšlenou zahrádkářskou kolonii „Plivátka“ použije MěstNV jako náhradu za pozemky v místě stavby městského koupaliště.
- Počítá se s umístěním fotodokumentace o rekonstrukci smiřické kaple v prostorách kina. Veřejnost se tak seznámí s probíhajícími pracemi.

Rada MěstNV dne 16. srpna 1990:

- V nové Jabloňové ulici byl položen kabel rozvodu elektřiny.
- V ulici Ed. Karla byl upraven přívod vody.
- V mateřské škole v Holohlavech byly provedeny zahradnické práce.
- V základní škole umění (dříve lidová škola umění) je dokončen v podkroví ateliér.
- Je dokončena autobusová točka včetně čekárny, chodníku i osvětlení.
- V plánu je oprava Palackého ulice.
- V Holohlavech probíhá podpisová akce za odtržení Holohlav od Smiřic.
- V černožické kotelně je připravován pokus na výrobu granulí, vyrobených z hmoty získané v čističce odpadních vod. Tyto granule budou spalovány – při jejich spálení téměř nebude vznikat SO₂.
- Státní statek – hospodářství Holohlav zaplatí po skončení žní úklid města.
- Od 1. října 1990 zahájí ve městě svou práci místní oddělení Veřejné bezpečnosti. O pořádek ve městě a okolí by se měli starat v obsazení 4 + 1.
- Ve městě je mnoho skládek stavebního i ostatního materiálu.
- Je třeba se zabývat otázkou rekonstrukce kotelny základní školy ještě před napojením stravovadla na zdroj tepla.
- Na Geodézii v Hradci Králové je třeba projednat převedení pozemku po zbourané šrotovně z majetku ZZN do majetku MěstNV.
- Oprava věže u kaple musí být zadána skupině restaurátorů, kteří mají s touto prací potřebné zkušenosti i technické vybavení. Vršek věže měří okolo 10 metrů a hmotnost dosahuje 20 metrických centů. Již je vypracován projekt opravy.

Rada MěstNV dne 23. srpna 1990:

Zpráva o knihovně:

- Knižní fond činí 25 500 publikací.
- Do 31. 7. 1990 si 1 498 návštěvníků vypůjčilo celkem 10 933 knih.
- Z důvodu malého prostoru se nedaří práce s mládeží.

Zpráva místního kina MÁJ:

- V I. pololetí roku se uskutečnilo 158 představení se 7 838 návštěvníky, od kterých bylo vybráno na vstupném 44 613,- Kčs. Odpadla pouze 3 představení pro neúčast diváků.
- „Putovní kino“ navštívilo 979 diváků a za vstupné bylo získáno 8 427,- Kčs.
- Od září 1990 budou v kině změněny ceny vstupného, podle kategorií: C – 4, 6 ; D – 6, 8; Z – 8, 10. V kině MÁJ bude nutno provést nejnutnější opravy.
- Protože škola nesouhlasí s využíváním školního hřiště pro pouťové atrakce (výhrady k tomuto používání má i hygienická služba), budou problémy s umístěním. Jako náhradní řešení se počítá s umístěním těchto atrakcí na parkovišti u restaurace LABE.
- V bytech ve správě Bytového podniku si občané protiprávně instalovali články k radiátorům.
- Se Státním statkem bylo jednáno o možnosti uvolnění domu čp. 123 – po uvolnění bude tento dům zbourán.
- Do zrušené provozovny TVORBA se počítá s přestěhováním prodejny ODĚVY, aby mohl být dům čp. 95 modernizován.
- Bylo vyhověno žádosti p. Josefa Spurného o soukromé podnikání. Díky tomu bude sklenářství ve Smiřicích zachováno.
- Ve Smiřicích bude odhalena pamětní deska Bohuslava Martinů a Stanislava Nováka. Pro tuto příležitost se počítá s uspořádáním kulturních akcí.
- Pro sčítání lidu již byli jmenováni potřební komisaři a revizoři.

Rada MěstNV dne 13. září 1990:

Drobná provozovna služeb:

- V I. čtvrtletí se zaměřila na stavební práce a taxislužbu.
- V současné době je třeba orientovat činnost provozovny hlavně na výrobní činnost. Předpokladem pro tuto činnost je zajištění nebytových prostor pro dílny a ostatní zařízení.
- Provozovnu bude třeba zachovat a rozšířit okruh poskytovaných služeb. Provozovna bude jedním ze zdrojů zisku nově koncipovaného obecního úřadu.

Městské kulturní středisko:

- Do konce srpna bylo uspořádáno 35 akcí s účastí 3 105 občanů.
- MKS pořádá kursy anglického a německého jazyka. Byly ukončeny kursy pro děti, ale od září bude zahájena výuka němčiny a angličtiny pro dospělé.
- MKS hodlá poskytovat službu formou zapůjčení videopřehrávače.

Komise pro ochranu veřejného pořádku:

- Je navrhováno zachování omezené rychlosti 40 km/h na hlavní Palackého ulici.
- Na vedlejších okruzích (Kršovka, gen. Govorova, Nývltova, Fučíkova a Jiráskova) je navrženo umístit značku Zákaz stání po jedné straně ulice.
- Na sídlišti gen. Govorova bude zavedena „obytná zóna“.
- Do ulic Nová, Příční, Žižkova, gen. Govorova bude zakázán vjezd nákladním automobilům a traktorům.
- Jedličkova ulice bude pouze jednosměrná (od Palackého ulici k požární zbrojnici).
- V Mlýnské ulici bude umístěno zrcadlo na křižovatce směrem na Černožice.
- V Rodově se počítá s omezením rychlosti na 40 km/h na cestě směrem k Habřině.

T.G. Masaryk *čestný občan* *Smiřic*

3.

Letos již dvakrát jsme věnovali pozornost v našem Zpravodaji prvnímu prezidentovi republiky T. G. Masarykovi. Důvodů pro to bylo několik. Po dlouhé době bylo umožněno takto psát o zakladateli naší republiky.

Pro nás – Smiřičáky – je významné, že se T. G. Masaryk osobně stýkal nejméně se třemi smiřickými rodáky: inspektorem zvláštních škol Josefem Zemanem, s operní pěvkyní Národního divadla v Praze Pavlou Vachkovou – Osuskou a se správcem zahrad Pražského hradu Josefem Vorlem.

Už jsme se dověděli, že i smiřičtí občané si svého prezidenta vážili. Proto jeho jménem pojmenovali náměstí u kaple. Proto byl také 7. března 1935 T. G. Masaryk zvolen Čestným občanem Smiřic.

Z myšlenek T. G. Masaryka:

- Naše republika vznikla pravidelným bojem v poli a práci. A práci se naše republika udrží.
- Nechť každý občan pamatuje, že i on je stát, národ i lid. A co tedy žádá na státu, národu a lidu, nechť především sám plní ve svém kruhu stálých povinností.
- Kdo miluje vlast, musí vědět, co má také dělat. Účinná láska znamená povinnost práce.
- Abychom milovali vlastní národ, netřeba nám nenávidět národa jiného. Láska žijící z nenávisti není šlechetná.

T. G. Masaryk zemřel 14. září 1937. V září si tedy připomínáme úmrtí našeho velkého humanisty a státníka. Zůstal v myslích mnoha starších občanů. Mnozí občané měli doma schovány knihy, časopisy i fotografie vztahující se k jeho dílu i životu. I ve Smiřicích se dochovaly v rodinách některé dokumenty. Dnes vám předkládáme fotokopie úmrtních oznámení ke smrti T. G. Masaryka vydaných přímo ve Smiřicích. Dokumentují i to, že Smiřice tehdy měly „svou“ tiskárnu firmy Baborák a Brázda.

Ve Smiřicích dne 17. září 1937.

K hlubokému smutku nad ztrátou největšího syna
československého národa připojuje se i město
Smiřice a oznamuje svému občanstvu úmrtí
prvního presidenta Čs. republiky,
pana presidenta Osvoboditele

D^R. T. G. MASARYKA,
čestného občana zdejšího města.

Celý československý národ, jakož i celý civil-
sovaný svět jest si vědom toho, že úmrtím presi-
denta Osvoboditele odchází dějinný velikán, který
vyvedl svůj národ z temna poroby a neohroženě
vedl ho k lepšímu zítřku.

Ve Smiřicích dne 14. září 1937.

Obecní zastupitelstvo města Smiřic.

Spolek Čsl. červeného kříže ve Smiřicích spolu se samaritánským odborem
a odb. dorostu koná ve Smiřicích ve škole 18. září 1937 ve 20 hodin

smuteční členskou schůzi

k uctění památky zemřelého presidenta Osvoboditele

D^R. T. G. MASARYKA,

prvního presidenta Čsl. republiky, čestného předsedy a čestného člena
Československého červeného kříže.

Účast všech jest bezpodmínečně povinná. Šat slavnostní, pro sama-
ritány s Ženevskou páskou. Členové výboru Čsl. červeného kříže
v černém (tmavém) šatě.

Jednatel:

Božena Kaubová.

Předseda:

MUDr. Al. Zlámálík.

OF informuje

ROZVOJ NEBO ÚPADEK?

Naše město prošlo za posledních 50 let mnoha změnami. Vzrostl počet obyvatel, máme nové silnice a chodníky, nová sídliště, vodovod a v poslední době dokonce i plyn. Jde o rozvoj nebo o úpadek??

Ke stanovisku předsedů stranických organizací KSČ by bylo snad říci, že opět srovnávají nesrovnatelné a vyvracejí nevyvratitelné. Ona ani ta Šumava a Tatry už nejsou krásné a čisté. Díky 40 letům rozvoje naší země.

Ale snad zpět k našemu městu. V letech 1918–1938 byly na účet města postaveny: spořitelna, obecní dům, zčásti Masarykův dům. Soukromníci zbudovali městské části jižně od vlečky, Spořilov a značné množství dalších domů.

Byl zde v provozu pivovar, lihovar, mlýn, pracovala pila, občanům sloužila spořitelna, cihelna vyráběla kvalitní cihly, byla zde správa statků a byly tu statkové dílny. Město, Labe i vzduch byly čisté.

Ve městě bylo 6 řeznictví, 7 pekáren, 7 obchodů od hokynářství po koloniál, 11 hospod – z toho 3 hotely. Své dílny zde měli puškaři, hodináři, cukráři, krejčí, obuvníci, sklenáři, kovář, 4 stavební firmy a dalo by se jmenovat i dále. Správně se dá namítnout, že ty jejich krámky byly malé a neútulné. Ale – byly po ruce, nebyly v nich fronty a dýchaly ochotou posloužit zákazníkovi. A ve městě samotném – dlažba byla nevhodná, chodníky byly křivolaké, kanalizace špatná a vodovod žádný.

V období 1948–1990 vznikla sídliště, nová Kršovka, ulice Na lávkách, ulice s okály, obchodní centrum. Jako státní akce byly postaveny elektrárna, velkovýkrmna prasat Gigant, závod Pektin, silo, výpočetní středisko Agrodát. Za pomoci občanů byly vybudovány komunikace, chodníky, kanalizace i vodovod. V akci „Z“ – tedy převážně brigádnickou prací občanů – bylo postaveno mnohé, za vše jmenujme: 2x přistavěná škola, prodejny, kino... Nezapomnělo se ani na staré občany. Ale to vše je zaznamenáno v městské kronice.

Problém je v tom, že nebýt pilných ale i uvážlivých lidí, kteří do čela obce prosadili nejen osoby, ale i osobnosti jakými byli předsedové národního výboru Josef Kutil, Václav Marel a Dr. František Jandera, nebyl by ani rozvoj města. Vlastní jádro problému je však v něčem úplně jiném.

Proč třeba přestavba školy? Vždyť pro prvních pět ročníků dobře sloužily školy v okolí. Vynaložené úsilí smiřických občanů mohlo být směřováno na zbudování supermoderně vybavené školy se saunou a bazénem. A mohli bychom se ptát dále – proč zde nejsou odpovídající pracovní příležitosti? Proč, proč, proč???

Odpověď je lapidární – doba byla taková, jací byli vládci. Vládci byli takoví, jaký kus moci uchvátí. Uchvátí ji celou a znovu se prokázalo, že každá moc korumpuje. Absolutní moc korumpuje absolutně.

Takže ti, co 42 let vládli, teď rádi zapomínají na občany, kteří trávili léta ve vězení jen proto, aby byli zastrašeni ostatní. Zapomínají na ty, kteří museli nebo chtěli emigrovat. Přitom na ně čekal ostnatý drát, psi, nástrahy, často i kulka.

Zapomínají na ožebračení celého národa státním bankrotem, kterému se říkalo měnová reforma.

To nebyly jen peníze keřasů, ale i peníze starých lidí, dělníků, služek – prostě všech. Jenže stranická elita měla start do nového života lepší.

A co říci k morální úrovni? Nejsem odborník, ale vím, že dříve děti zdravily, opilců bylo málo a byli v obecné neúctě. Město bylo čisté, zeleně bylo v ulicích mnoho, vandalové nebyli prakticky žádní. Kriminální zločin byla vzácná výjimka.

Za 42 let vlády „těch nejlepších“ jsme z dlážděné vesnice udělali vlastními silami (ne silami těch nejlepších) město. To ano – to je pravda. Ale přesto – naše republika je jako celek – tedy i Smiřice – daleko za Rakouskem a mírně před Rumunskem.

Po vyslechnutí chytrého stanoviska předsedů KSČ ve Smiřicích jsem se utvrdil v názoru, že KSČ u nás pozitivní úlohu nesehrála, vidím, že ji nehraje ani dnes a obávám se, že ji není schopna sehrát ani v budoucnosti.

A na závěr. Pokud občané vidí v uplynulých 42 letech vzor rozvoje a pokroku, určitě budou volit zástupce těch, kteří zde vládli celých 42 let.

Ing. Lubomír Kupka

CO ČECH – TO MUZIKANT

aneb

smiřická dechovka poprvé v Rakousku

„Mládeži, připravili jste mi příjemné překvapení!“, ozvalo se z úst našeho kapelníka pana J. Hlavatého při návratu z rakouského města Lince, kam jsme přijeli jako gratulanti k oslavám pětistého výročí narozenin tohoto města.

Náš dárek byl skromný – vždyť přicházel z Čech, ale písničky, které jdou od srdce, jistě potěší nejednoho posluchače. Oslavy probíhaly několik dnů. My jsme tam přijeli 22. června 1990 v podvečer. Po dlouhé cestě autobusem se i malé bloudění městem nechá omluvit. Za pomoci místní policie, která nám ukazovala cestu, jsme dorazili do místa svého ubytování.

Jak vánoční stromky ověšení svými zavazadly jsme se vříteli do středně velké tělocvičny, kde na nás čekaly roztomilé pelíšky. Unaveni a ospalí jsme se usadili a čekali, co se bude dít dál. „Děťátka, jde se na večeři“, oznámil nám náš nepostradatelný tlumočník pan Havrda st. Po příchodu z večeře panovala v celé tělocvičně plná spokojenost. Najedení a umytí jsme se začali připravovat ke spánku, který se však u většiny účastníků zájezdu ne a ne dostavit. Proč?

Měli jsme k tomu několik důvodů. Z jednoho rohu se ozvalo hlasité chrápání, z druhého chichotání, z ostatních míst bylo slyšet občas i nadávky těch, kteří se chtěli dostatečně vyspat. Ale zkuste usnout po dni s tolika zážitky. Nešlo to a nešlo. Jenže sotva jsme zamhouřili oči, již jsme museli vstávat, připravit si snídani a jít na první koncert. Ale co to? Mezi námi nálada sluncem prosvícená, venku však prší a prší!

První vystoupení jsme absolvovali před kulturním domem. Po odehraném vystoupení usedáme do naší „Karosky“ i se všemi zavazadly a míříme do centra Lince. V plánu jsme měli vidět co nejvíce. Naše přání se vyplnilo. Jen jsme vystoupili z autobusu, nevěřili jsme svým očím.

Přepychová auta, luxusní zboží, pořádek ve všech ulicích, ohleduplnost rakouských řidičů, ochota prodavaček a dobrá nálada mezi lidmi – to je Linec a celé Rakousko.

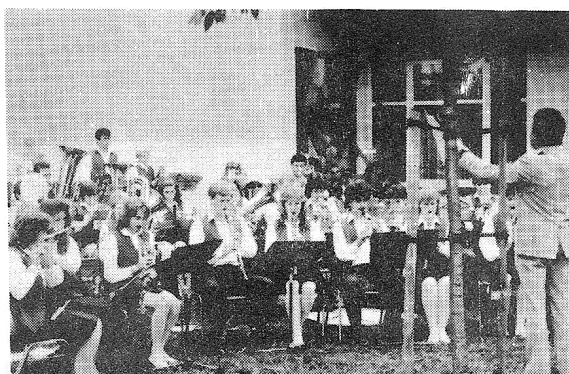
Za dvě hodiny jsme se opět sešli – až na několik nejstarších členů orchestru – v autobuse. Plni dojmů a zážitků. Zbloudilí muzikanti se však dosti brzy zorientovali a asi s desetimínutovým zpožděním dorazili k břehu Dunaje. Mohli jsme odjet k dalšímu programu.

A to jsme ještě netušili, že nás čeká zakrátko další šok – mládežnická ubytovna. (Když byste to chtěli převést na naše poměry: byl to luxusnější hotel s labyrintem schodišť a chodeb!)

Když jsme se ubytovali, čekal nás oběd a po něm krátký odpočinek. Ve skvělé formě jsme se začali připravovat na odpolední koncert, který měl dvě části. V té první části se umoudřilo počasí a začalo na nás vykukovat sluníčko – asi se mu nelíbilo, že jsme se nebáli vzít si nástroje a zvát kolemjdoucí na druhou část koncertu konajícího se v kulturním domě.

Náš pan ředitel L. Havrda uvedl náš koncert libozvučnou němčinou a my jsme na uvítanou zahráli pochod „Sláva míru“ od Františka Zity. Po oblíbené skladbě z nás spadla tréma a dál šlo všechno podle našich představ. Náš koncert ukončila známá polka „Škoda lásky“, která posluchače upoutala natolik, že si svým potleskem vyměnili ještě jednu už opravdu poslední skladbu. To byl tedy náš dárek městu Linci k jeho kulatým narozeninám.

S úsměvy na tvářích odcházíme z kulturního domu a jedeme do ubytovny. Cestou jsme se zastavili u velké pozoruhodnosti Lince – je to KRUCKNER HAUS – palác kultury s nejlepší akustikou v celé Evropě. V ubytovně nás čekala večeře. Po nezbytné relaxaci následovala poslední sobotní procházka večerním Lincem. Unaveni jsme se vrátili na pokoje a uložili se ke spánku.

Do pošmourného rána nás budí sám pan kapelník a pan ředitel. Následuje bohatá snídaně a odjezd. Plně naloženým autobusem vyjíždíme klikatou silnicí za největším překvapením ukrytým v husté mlze. Jdeme a nevíme kam. Po cestě se na nás usmívají trpaslíci jako z pohádky. V jedné ruce mají lucerničku a ve druhé krumpáč. Kam nás vedou? Na naši otázku však nedostáváme odpověď: „Vydržte, budete překvapeni!“

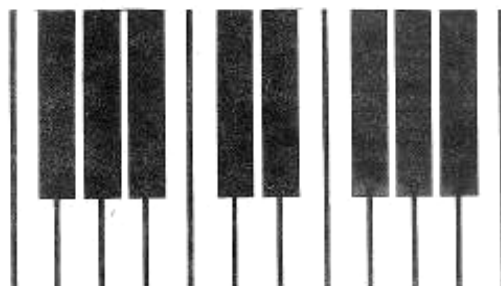
Přicházíme před jakousi pevnost a u vchodu vidíme zase trpaslíka. „To snad není možné – copak jsme opravdu v pohádce?!“ Za chvíli jsme dostali odpověď. Vstoupili jsme dovnitř a nasedli do vláčku, který měl podobu draka. Najednou všechna světla zhasla a vláček se rozjel. Z ničeho nic se ve výklenku vpravo objevili trpaslíci různých podob a velikostí. Jeden byl lékař a ošetřoval nemocného zajíce, druhý dumal nad knihou, třetí rozjímal na pasece... Vláček projel třikrát trpasličím rájem při různých osvětleních. Scházíme po kamenném schodišti a u dveří se na nás „sápe“ medvěd. Naštěstí byl dřevěný.

Najednou jsme se ocitli na večerním lineckém náměstí. Ale jak to? Vždyť je přece den a my jsme

někde jinde?! Domy však nejsou velké jako ve skutečnosti – jsou daleko menší. Přicházíme k radnici, jdeme dovnitř a ocitáme se okouzleni nádherou opět v pohádce. Nejsou tu však trpaslíci, ale Šípková Růženka a Perníková chaloupka. Vše vypadá jako živé. S nadšením si prohlížíme pohádkové postavy a my starší se vracíme do dětských let. Ještě naposledy projdeme náměstím a vzhledneme ke hvězdám. Okouzleni opouštíme pohádkové království.

Vracíme se zpět k autobusu, u kterého nás očekává ve všech směrech výborný řidič pan Schwarz. Teď už doopravdy dáváme Rakousku na shledanou a věříme, že se sem ještě aspoň jednou vrátíme.

Jitka Hrochová a Lenka Jandlová
členky orchestru LŠU

Prezident Václav Havel
Akademický sochař Milan Knobloch
Skladatel Bohuslav Martinů
Polička
Smiřice

Oslavy 100. výročí narození
světově uznávaného
českého skladatele
Bohuslava M a r t i n ů

Foto: Václav Prostředník

Jedním z Čechů žijících v cizině, kteří nikdy nezapomněli na zemi, v níž se narodili a do níž jim nebylo dáno se vrátit (často ani ji navštívit), byl také skladatel Bohuslav Martinů.

Nasloucháme-li jeho hudbě, máme vtíravý a neodbytný pocit, jako by si odvezl z vlasti trest toho nejhezčího a nejpoetičtějšího, nač se nám tady žijícím mnohdy podařilo zcela zapomenout.

Bohuslav Martinů si – stejně jako skladatelé Bedřich Smetana, Antonín Dvořák, Leoš Janáček a další – svými skladbami získal uznání v mezinárodním hudebním světě. V jeho dílech nacházíme kouzlo české lidové poezie a jeho rodné Vysočiny. Nejvíce se to projevilo v jeho hudebním díle Otvírání studánek komponovaném na slova básníka M. Bureše:

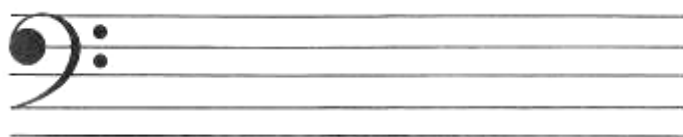
Z těch dědů a bab,
co přede mnou vodám cestu otvírali,
co zde studny roubili a pevné plátno tkali,
z těch jsem a vracím se k nim znova.

Co na tom,
že jejich dny jsou nenávratně pryč,
z ruky do ruky si stále podáváme těžký klíč
– klíč od domova.

Skladatel se v tomto díle aspoň symbolicky vracel do svého domova, kam se po druhé světové válce nemohl ani přijet podívat. Tolik kouzla české lidové poezie bychom u našich současných skladatelů dlouho a obtížně hledali.

Při příležitosti jeho letošních nedožitých 100. narozenin vzpomínáme na Bohuslava Martinů i my ve Smiřicích. Vždyť Martinů několikrát pobýval ve Smiřicích u hudebníků Stanislava a Karla Novákových. S nimi udržoval až do konce svého života korespondenci. Z ní je patrné, že rád zajížděl do Smiřic ke svému spolužákovi z pražské konzervatoře Stanislavu Novákovi. Martinů se ve Smiřicích dokonce koupal v Labi „u splávku“ (bylo to před II. světovou válkou v místě U vodárny za dnešními okály Státního statku – splávek tu už dávno není).

U nás i v celém světě jsou známá i jeho další díla: kantáta Kytice, balet Špalíček, Hry o Marii, Joliot, Mirandolina, Řecké pašije a další.

Můžeme prozradit, že ještě v tomto roce bude ve Smiřicích odhalena pamětní deska Bohuslava Martinů a Stanislava Nováka. Autorem pamětní desky bude rodovský rodák – akademický sochař a medailér Milan Knobloch. On je i autorem sochy skladatele Bohuslava Martinů, která byla na konci srpna odhalena ve skladatelově rodné Poličce.

Ke slavnostnímu odhalení sochy došlo ke 100. výročí narození skladatele – ale ve dnech jeho 31. výročí úmrtí (zemřel 28. srpna 1959 v Liestalu ve Švýcarsku). Odhalení sochy byli přítomni prezident republiky Václav Havel, ministr kultury České republiky Milan Uhde, velvyslanec Francouzské republiky Jean Francois Geuguinou a velvyslanec Švýcarské konfederace Serge Francois Salvi a další hosté. Zúčastnila se i delegace ze Smiřic.

Ministr ČR Milan Uhde zde mimo jiné řekl:

„Český básník napsal kdysi verš, který zní:

ČESKÁ STÁTNÍ SPOŘITELNA

Následující článek byl upraven z důvodu dodržení přiměřenosti rozsahu zveřejňovaných osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů – byla vymazána data narození a adresy dětí a přesná data sňatku a bydliště snoubenců.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

UVÍTÁME NOVÉ OBČANY

Děti narozené od 1. ledna 1990 do 30. srpna 1990
s trvalým bydlištěm ve Smiřicích, v Holohlavech a v Rodově

Šťastný Michal
Tokárová Marika
Marková Martina
Koldrt Lukáš
Matějčíková Lucie
Marko Jozef
Bečka Adam
Krušina Tomáš
Provazníková Markéta
Hanzlová Markéta
Vojtas Ondřej
Snováková Šárka
Chládek Vladimír
Kotek Lukáš
Poledno Ondřej
Radouš Jan
Mochan Jakub
Kuchař Michal
Tluková Lucie
Bjalončíková Stanislava
Rudel Roman
Šuták Petr
Pavlíčková Renata
Krušinová Aneta
Smetana Jiří
Maxová Veronika
Zemek Karel
Černý Tomáš
Oláh Jan
Hrubý Jan
Janko Pavel

Pour Ivan
Václavek Martin

Z lásky přišly na svět, s láskou je vítáme

Sň a t k y uzavřené v obřadní síni Městského národního výboru ve Smiřicích
v období leden–srpen 1990:

leden	Milan Svoboda
	Věra Jelínková
	Pavel Vaněk
	Hana Vaníčková
únor	Petr Hrubý
	Jana Horáková
	Vasil Ceral
	Slavěna Cmerová
	Jan Zolman
	Anna Zolmanová
	Zdeněk Černý
	Julie Mejtská
březen	Jan Ulrich
	Petra Lukášková
	Roman Černý
	Milena Drobná
	Serafín Michálek
	Jaroslava Kuchtíková
	Jiří Hutla
	Milena Klimešová
	Otmar Pazdziora
	Petra Kecinová
	Jiří Laburda
	Jitka Procházková
	Ing. Libor Šťastný
	Ing. Jitka Havrdová
duben	Petr Kleandr
	Anna Milanová
	Martin Mareth
	Iveta Potůčková
	Petr Věchet
	Radka Víghová

	Luděk Brom Renata Čukanová
	Zdeněk Novák Jitka Hlavatá
	Pavel David Iveta Matušková
	Josef Tomek Anna Svobodová
	Jaroslav Hájek Edita Jirousková
	Rudolf Chlupáč Eva Součková
	Josef Hubka Jana Panenková
květen	Ladislav Paradi Lenka Telecká
červen	Aleš Skořepa Martina Hejcmanová
	Radek Urgela Renata Rejfková
	Petr Karpíšek Alena Plemeníková
	Milan Hampl Iveta Kuchšová
	Jan Šlesingr Dagmar Rousková
	František Šido Miloslava Hanzlíčková
	Petr Ulrich Libuše Chalupová
	Zdeněk Kudrnáč Ivana Toušková
	Josef Ferenc Jolana Samková
červenec	Jiří Wolf Ivona Vernerová
	Ivan Pour Zdeňka Klinkáčková
	Zdeněk Jahelka Hana Justová
	Stanislav Ulvr Ing. Jana Pospíšilová

srpen

Martin Piljač
Olga Mirošová
Petr Špaček
Olga Čechová
Vladimír Uher
Jana Klokočnicková
Vladimír Kocourek
Zdeňka Pelzová

ZLATOU SVATBU oslavili:

28. 4. 1990 Marie a Václav Šmídovi
27. 7. 1990 Anna a Bohumil Ryklovi

Smiřice, Spojovací 34
Smiřice, Mlýnská 116

JUBILANTI

z období leden až srpen 1990:

100 LET se 28. srpna dožila paní Františka Pištová z Holohlav čp. 99

90 let a více

91 let	Kernová Zdenka	Smiřice, Hankova 120
90 let	Pinkasová Zdenka	Hradec Králové, Léčebna dlouhod. nemocných

85 let

Martínková Josefa	Holohlavy 128
Nosková Marie	Smiřice, Palackého 95
Nyplová Adéla	Smiřice, A. Seligera 316
Skákal Emanuel	Holohlavy 139
PhMr. Stříbrná Stanislava	Smiřice, Gen. Govorova 553
Špaček Josef	Smiřice, Gen. Govorova 574

80 let

Bezvodová Kateřina	Holohlavy 27
Břeňová Bohumila	Smiřice, Gen. Govorova 575
Čížková Františka	Holohlavy 98
Duhová Eliška	Smiřice, Gen. Govorova 561
Holečková Marie	Holohlavy 116
Kociánová Božena	Smiřice, Ohrady 334
Kučera Jan	Smiřice, Hankova 65
Marková Josefa	Smiřice, Kršovka 462
Pavlíková Stanislava	Smiřice, Jiráskova 330
Petříčková Anna	Smiřice, Gen. Govorova 575
Poláčková Anna	Smiřice, Příční 159
Stránská Anna	Smiřice, Spořilov 302

Odešli z našich řad
v období leden až srpen 1990:

Frei Jiří	Smiřice 575	nar. 1925	zemřeli: 2. 1. 1990
Najmanová Anna	Smiřice 195	1903	8. 1. 1990
Horák Hugo	Smiřice 266	1931	10. 1. 1990
Gryc Bohuslav	Smiřice 368	1905	15. 1. 1990
Klíž František	Smiřice 418	1908	22. 1. 1990
Púrová Anna	Smiřice 223	1906	26. 1. 1990
Pozdílek Oldřich	Smiřice 286	1928	1. 2. 1990
Tučková Františka	Holohlavy 12	1907	25. 2. 1990
Kopecká Anna	Holohlavy 109	1909	1. 3. 1990
Bureš Josef	Smiřice 169	1921	8. 3. 1990
Štěpán Jan	Smiřice 73	1929	24. 3. 1990
Valášková Karolina	Holohlavy 80	1920	4. 4. 1990
Koza Václav	Smiřice 300	1927	3. 5. 1990
Šafář Jiří	Smiřice 40	1925	6. 5. 1990
Kostka Jaroslav	Smiřice 1	1921	7. 5. 1990
Škvrna František	Smiřice 569	1922	8. 5. 1990
Hamplová Anna	Smiřice 274	1897	15. 5. 1990
Kudrová Anna	Smiřice 176	1891	27. 5. 1990
Stránský Oldřich	Smiřice 502	1943	27. 5. 1990
Vágner František	Smiřice 476	1930	28. 5. 1990
Kašparová Milada	Holohlavy 1	1923	30. 5. 1990
Bergman Josef	Holohlavy 90	1927	30. 5. 1990
Ibrmajerová Jaroslava	Smiřice 471	1936	1. 6. 1990
Kristová Milena	Rodov 75	1931	6. 6. 1990
Voltrová Františka	Holohlavy 100	1909	7. 6. 1990
Valášková Anna	Rodov 8	1898	21. 6. 1990
Špaček Josef	Smiřice 564	1942	25. 6. 1990
Pinkas Richard	Holohlavy 82	1900	29. 6. 1990
Zilvarová Bohumila	Holohlavy 48	1931	4. 7. 1990
Citová Božena	Rodov 5	1931	6. 7. 1990
Hodyc Jan	Smiřice 102	1928	15. 7. 1990
Kotek Pavel	Smiřice 118	1965	15. 7. 1990
Vachek Jan	Smiřice 178	1911	28. 7. 1990
Fuňáková Mária	Smiřice 266	1911	18. 8. 1990
Bauer Karel	Smiřice 551	1955	25. 8. 1990
Remeš Josef	Smiřice 555	1940	31. 8. 1990

KOUTEK PRO DĚTI

- Kůže chrání naše tělo před nevhodným obnažením na veřejnosti.
- Po jednostranné stravě bychom onemocněli a rostli jen na jednu stranu.
- Člověk před omdlením zbledne a ani se nepodívá, kam upadne.
- Otravu jsme v rodině ještě neměli, v tom chvatu na to u nás nebývá čas.
- Pan doktor přišel, prohlédl mě, napsal léky a potom prý onemocněl.
- U zubního lékaře byla sestřička, ne však jeho ani ne moje.
- Nohy a páteř mají zásluhu na tom, že chodíme směrem vzhůru.
- Levák má pravou ruku nemotornou. Levou má motornější jako pravák pravou.
- Když mne štípne zmije, tak musím nejdříve doběhnout do nemocnice.

STAV OVZDUŠÍ se měří i ve Smiřicích

	SO ₂	NO _x
Průměrné hodnoty za měsíc červenec	25,4 µg	neměřeno
Průměrné hodnoty za měsíc srpen	26,0 µg	25,8 µg

ZPRAVODAJ Smiřic, Holohlav a Rodova

Vydává Městský národní výbor ve Smiřicích. Evidenční číslo 10/90.

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák

Grafická úprava: Růžena Knapová, Milena Seidlová

Vychází nepravidelně 5x ročně.

Příspěvky zasílejte na adresu: Městské kulturní středisko Smiřice

Tiskne AGRODAT Nové Město nad Cidlinou

Náklad 650 výtisků. Cena jednoho výtisku 3,- Kčs.

Uzávěrka 5. čísla 30. listopadu 1990.